

Sygn. akt I C 500/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2022 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Daria Ratymirska

Protokolant: p. o. prot. sęd. Oliwia Zielińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 czerwca 2022 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko S. J.

o zapłatę kwoty 615,62 zł

I. oddala powództwo;

II. ustala i przyznaje na rzecz kuratora nieznanego z miejsca pobytu pozwanego – E. S. wynagrodzenie w kwocie 108 zł, którą poleca wypłacić z zaliczki uiszczonej przez powoda.

sygn. akt I C 500/22

UZASADNIENIE

(...) sp. z o.o. w W. wniosła pozew przeciwko S. J. o zapłatę kwoty 615,62 zł, w tym kwoty 57,91 zł, tytułem należności głównej i prowizji z umowy (...), z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 25.11.2020r., i kwoty 557,71 zł, tytułem należności głównej i prowizji z umowy (...), z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 13.01.2021r., tytułem kredytu konsumenckiego, służącego finansowaniu zakupów on-line.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty kurator nieznanego z miejsca pobytu pozwanego wniósł o oddalenie powództwa, zarzucając, że strona powodowa nie udowodniła, że pozwany zawarł przedmiotowe umowy kredytu.

W piśmie procesowym z dnia 6.06.2022r. strona powodowa podniosła, że łącząca strony umowa o kredyt konsumencki została skutecznie zawarta w tzw. zwykłej postaci elektronicznej, tj. za pośrednictwem wymiany oświadczeń woli w formie elektronicznej z wykorzystaniem trwałego nośnika, w myśl art. 5 pkt 13 ustawy o kredycie konsumenckim, i nie wymagała dla swej skuteczności podpisów stron. Podniosła, że dowodem zawarcia umowy o kredyt konsumencki są dołączone do pozwu wydruki umów, zawierające dane pozwanego, takie jak imię, nazwisko, adres, nr dowodu osobistego, nr P. i adres e-mail. Dysponowanie przez jedną ze stron umowy w.w. danymi, w braku faktów, wskazujących na ich wykorzystanie w sposób sprzeczny z wolą osoby, której dane te dotyczą, pozwala przyjąć, że wydruk umowy, zawartej w takiej formie, stanowi dowód jej zawarcia. Powód wskazał ponadto, że pozwany nie zakwestionował otrzymania ze sklepu internetowego zakupów określonych w umowie. Podniósł także, że dowodem zawarcia umowy przez pozwanego jest dołączone do pozwu potwierdzenie przelewu na rzecz sklepu internetowego, który następnie wydał towar pozwanemu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Podstawę dochodzonego roszczenia stanowił art. 5 pkt 14 lit. c ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tj. Dz.U. z 2019 r. poz. 1083). Kredyt wiązany jest jednym z rodzajów kredytu konsumenckiego, o jakim mowa w art. 3 ust. 2 pkt 4 powołanej ustawy (umowa o kredyt, w której kredytodawca zaciąga zobowiązanie wobec osoby trzeciej, a konsument zobowiązuje się do zwrotu kredytodawcy spełnionego świadczenia). Stosownie do art. 5 pkt 14 tej ustawy, umowa o kredyt wiązany to umowa o kredyt, z którego jest wyłącznie finansowane nabycie towaru lub usługi na podstawie innej umowy, a obie te umowy są ze sobą powiązane, zgodnie z którymi: a) sprzedawca lub usługodawca udziela kredytu konsumentowi na nabycie towaru lub usługi od tego sprzedawcy lub usługodawcy, albo b) nabycie towaru lub usługi jest finansowane przez kredytodawcę, który współpracuje ze sprzedawcą lub usługodawcą w związku z przygotowaniem lub zawarciem umowy o kredyt, albo c) nabycie towaru lub usługi jest finansowane przez kredytodawcę, a towar lub usługa są szczegółowo określone w umowie o kredyt.

Nie kwestionując co do zasady wywodów strony powodowej, zawartych w jej piśmie procesowym z dnia 6 czerwca 2022r., dotyczących dopuszczalności skutecznego zawierania umów o kredyt konsumencki w formie elektronicznej, wskazać należy, że w niniejszej sprawie strona powodowa nie wykazała faktu zawarcia z pozwanym i wykonania umów pożyczek, których wydruki dołączyła do pozwu (art. 6 kc), w szczególności nie wykazała, że jako kredytodawca zaciągnęła zobowiązanie wobec osoby trzeciej oraz, że spełniła świadczenie, do zwrotu którego zobowiązał się wobec niej pozwany (konsument). Odnosząc się do twierdzeń powoda, istotnym jest, że pozwany, nieznan z miejsca pobytu, reprezentowany był w postępowaniu przez kuratora, nie mógł zatem zakwestionować przed Sądem, że otrzymał od sklepu internetowego zakupy określone w umowie, jak również podnieść faktów, wskazujących na wykorzystanie jego danych osobowych w sposób sprzeczny z jego wolą. Nie można zatem przyjąć, jak chciał powód, że okoliczności te (tj. niekwestionowanie przez pozwanego otrzymania zakupów i nie podnoszenie faktów, wskazujących na wykorzystanie jego danych osobowych w sposób sprzeczny z jego wolą) pozwalają przyjąć, że wydruk umowy stanowi dowód jej zawarcia. Skoro pozwany, nieznan z miejsca pobytu, nie brał udziału w postępowaniu (był reprezentowany przez kuratora, który mimo podjętych prób, nie nawiązał z nim kontaktu i nie ustalił miejsca pobytu), nie mógł wypowiedzieć co do twierdzeń strony powodowej o faktach, dlatego w rozpoznawanej sprawie nie można uznać faktów nieobjętych oświadczeniem za przyznane (art. 230 kpc).

Wbrew twierdzeniom powoda, za dowód zawarcia umowy przez pozwanego nie można uznać dołączonego do pozwu potwierdzenia przelewu na rzecz sklepu internetowego, który następnie wydał towar pozwanemu, jak gośłownie twierdził powód. Z dokumentów, na które powołał się powód (k-11 i 17) wynika jedynie, że w dniach 28.07.2020r. i 16.09.2020r. powód dokonał przelewu środków w wysokości 19.392,61 zł i 23.321,24 zł na rachunki podmiotów (...) S.A. w (...) S.A. w Z., tytułem: „ (...)” i „ (...)”. Nie sposób na tej podstawie uznać, że wypłata przez powoda kwoty kredytu (99,86 zł i 484,97 zł) nastąpiła bezpośrednio na konto Sklepu, w którym pozwany miał dokonać zakupu towaru. Z dołączonego do pozwu wydruku umowy nr (...) wynika, że stanowi ona „umowę o kredyt wiązany, z którego jest wyłącznie finansowane nabycie Towaru z zamówienia nr (...) w Sklepie (...). Cena Towaru wynosi 99,86 zł.” Powód nie udowodnił w żaden sposób, aby – zgodnie z przedłożoną umową – wypłata kwoty kredytu nastąpiła w formie bezgotówkowej bezpośrednio na konto Sklepu, tj. podmiotu wskazanego w umowie (pkt 1, 5 umowy, k-6). Analogiczna sytuacja zachodzi w przypadku drugiej umowy, nr (...), której wydruk powód dołączył do pozwu (k-12), nie przedstawiając dowodu na fakt wypłaty kwoty kredytu (484,97 zł) bezpośrednio na konto Sklepu (...), celem sfinansowania nabycia towaru z zamówienia nr (...) rzekomo złożonego przez pozwanego. Powód miał świadomość niedostateczności zaofiarowanych środków dowodowych dla wykazania faktów, z których wywodzi skutki prawne, o czym świadczą złożone w pozwie wnioski dowodowe – pkt 10.4.1 – o „zobowiązanie sklepu internetowego” do przedłożenia zestawienia, wskazującego na numery zamówień, które zostały sfinansowane przez powoda przelewem załączonym do pozwu, potwierdzenia wysyłki przedmiotu zamówień pozwanemu, oraz o zobowiązanie (...) Sp. z o.o. do przedłożenia zestawienia, wskazującego, że wykonany przez powoda przelew załączony do pozwu był adresowany do sklepu, z którym pozwanym zawarł umowę, a (...) sp. z o.o. przekazała następnie te kwoty na jego rzecz. Pomijając brak wyjaśnienia przez powoda związku podmiotu o nazwie (...) sp. z o.o. z niniejszą sprawą (dołączone do pozwu potwierdzenia przelewów dotyczą innych podmiotów), istotnym jest, że – pomimo zobowiązania – powód nie

uprawdopodobnił, że sam nie może uzyskać żądanych dokumentów „zestawień” (art. 187 § 2 pkt 4 kpc). Sąd nie ma obowiązku wyręczać powoda w gromadzeniu materiału (art. 3 kpc). Art. 6 kc wyraża ogólną normę, regulującą rozkład obowiązków w zakresie dowodzenia w procesie. Żądając dowodów, znajdujących się u osób trzecich, powód powinien był uprawdopodobnić, że sam nie może ich uzyskać (co ma przeciwdziałać nadużywaniu przez strony żądania, by sąd wyręczył stronę w pozyskaniu dowodu). Wówczas dopiero realizowałby się obowiązek sądu udzielenia pomocy stronie w zbieraniu materiału dowodowego. Powód nawet tego nie twierdził, w ogóle nie odniósł się do zobowiązania sądu, doręczonego pełnomocnikowi powoda wraz z zawiadomieniem o terminie rozprawy, obarczonego rygorem oddalenia wniosku, zatem należy wykluczyć, aby bierność powoda wynikała z błędnego przypuszczenia, że Sąd uwzględni jego wniosek i zażąda wszystkich dokumentów „zestawień” od podmiotów trzecich. Trudno zarazem przypuszczać, że powód nie mógł sam ich uzyskać od podmiotów, z którymi prowadzi współpracę handlową.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono, jak w pkt I wyroku.

Orzeczenie w pkt II oparto na przepisach § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla stron w sprawie cywilnej (Dz.U. 2018, poz. 536) w zw. z § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015, poz. 1800 ze zm.). Wynagrodzenie kuratora ustalono, zgodnie z powołanymi przepisami, w wysokości nieprzekraczającej 40% stawki minimalnej za czynności adwokackie.